

Sygn. akt VI K 383/13

4 Ds. 169/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w VI Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu Moniki Pieczonka

po rozpoznaniu w dniach 12.11.2013r., 29.11.2013r., 04.07.2014r., 26.09.2014r., 14.11.2014r., 23.04.2015r., 02.06.2015r., 06.08.2015r., 17.09.2015r., 20.10.2015r., 19.11.2015r., 08.12.2015r., 07.01.2016r., 04.02.2016r., 08.03.2016 roku, s p r a w y

R. Z. syna A. i W. z domu S., urodzonego (...) w I., zamieszkały B. ulica (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

W okresie od 23.08.2012r. do 12.06.2013r. prowadząc działalność gospodarczą (...) z siedzibą w I. przy ul. (...), a następnie przy ul. (...), realizując z góry powzięty zamiar na podstawie zawieranych umów komisju dokonał następujących po sobie zachowaniach przywłaszczenia powierzonych mu rzeczy:

1. w okresie od 10.09.2012r. do 12.12.2012r. przywłaszczył pralkę marki I., lodówkę marki I., piec z płytą ceramiczną i ławę marmurową o łącznej wartości 1500 złotych w ten sposób, że po upływie terminu umowy komisju nie wydał właścicielowi należących do niego rzeczy oraz nie zapłacił pieniędzy z tytułu sprzedaży w/w rzeczy, czym działał na szkodę M. B.
2. w okresie od 15.10.2012r. do 25.02.2013r. przywłaszczył segment z drewna dębowego o wartości 800 złotych w ten sposób, że po upływie terminu umowy komisju nie wydał właścicielowi należących do niego rzeczy oraz nie zapłacił pieniędzy z tytułu sprzedaży w/w rzeczy, czym działał na szkodę M. J.
3. w okresie od 21.12.2012r. do 11.01.2013r. przywłaszczył łóżku piętrowe z drewna bukowego o wartości 400 zł. w ten sposób, że po upływie terminu umowy komisju nie wydał właścicielowi należących do niego rzeczy oraz nie zapłacił pieniędzy z tytułu sprzedaży w/w rzeczy, czym działał na szkodę A. K.
4. w okresie od 14.02.2013r. do 28.02.2013r. przywłaszczył naczynia szklane, łóżko jednoosobowe, witrynę małą, witrynę dużą, ławę z blatem marmurowym, 2 stoliki rtv, obraz z ramą, obraz podświetlany, zestaw porcelanowy biały, zestaw obiadowy porcelanowy, trzy telewizory, wieżę T., 2 stoliki nocne, meblościankę koloru brązowego, szafę korytarzową, stolik kuchenny i krzesła o łącznej wartości 2230 złotych, a także pieniądze w kwocie 450 zł. w ten sposób, że po upływie terminu umowy komisju nie wydał właścicielowi należących do niego rzeczy oraz nie zapłacił pieniędzy z tytułu sprzedaży w/w rzeczy, czym działał na szkodę D. K.
5. w okresie od 23.08.2012r. do 12.06.2013r. przywłaszczył regał ścienny drewniany wiszący z podświetleniem o wartości 50 złotych oraz alarm samochodowy o wartości 10 złotych w ten sposób, że po upływie terminu umowy komisju nie wydał właścicielowi należących do niego rzeczy oraz nie zapłacił pieniędzy z tytułu sprzedaży w/w rzeczy, czym działał na szkodę B. H.

To jest o czyn z artykułu 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

o r z e k a:

1. oskarżonego **R. Z.** uznaje za winnego tego, że w I. w okresie od października 2012 roku do marca 2013 roku prowadząc działalność gospodarczą (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, przyjmując w komis dokonał przywłaszczenia powierzonych jemu na podstawie poszczególnych umów rzeczy w postaci:

- pieca z płytą ceramiczną i ławy marmurowej o łącznej wartości 700 złotych powierzonych przez M. B. zgodnie z umową z dnia 10.09.2012r. i pieniędzy w kwocie 800 zł. z tytułu powierzonych na podstawie tej umowy i sprzedanych rzeczy w postaci lodówki I. i pralki I.

- segmentu z drewna dębowego o wartości 800 złotych powierzonych przez M. J. zgodnie z umową z dnia 15.10.2012r.

- łózka piętrowe z drewna bukowego o wartości 400 zł. powierzonych przez A. K. zgodnie z umową z dnia 21.12.2012r.

- naczyń szklanych, łózka jednoosobowego, witryny małej, witryny dużej, ławy z blatem marmurowym, 2 stolików rtv, obrazu z ramą, obrazu podświetlanego, zestawu porcelanowego białego, zestawu obiadowego porcelanowego, trzech telewizorów, wieży T., 2 stolików nocnych, meblościanki koloru brązowego, szafy korytarzowej, stolika kuchennego i krzesła o łącznej wartości 2230 złotych powierzonych przez D. K. zgodnie z umową z dnia 31.01.2013r. i pieniędzy w kwocie 450 zł. z tytułu powierzonych na podstawie tej umowy i sprzedanych rzeczy w postaci piecyka, zestawu kina domowego i obrazu

- regału ściennego drewnianego wiszącego z podświetleniem i alarmu samochodowego o łącznej wartości 60 złotych powierzonych przez B. H. zgodnie z umową z dnia 23.08.2012r.

w ten sposób, że rozporządził nimi jak własnymi nie informując właścicieli o miejscu ich znajdowania się, a wobec żądania zwrotu przedmiotu komisowi albo pieniędzy z tytułu sprzedaży odmówił ich wydania przez co działał na szkodę wymienionych osób tj. występku z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz: M. B. kwoty 1.500 zł., M. J. kwoty 800 zł., D. K. kwoty 450 zł., B. H. kwoty 60 zł.

3. zwalnia oskarżonego z opłaty i pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

/-/ SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Sygn. akt VI K 383/13

UZASADNIENIE

w sprawie karnej R. Z. oskarżonego o występku z art. 284§2 k.k. Obrońca złożył wniosek o uzasadnienie wyroku w zakresie orzeczonej kary.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego uznał, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i polegała na tym, że:

w I. w okresie od października 2012 roku do marca 2013 roku prowadząc działalność gospodarczą (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, przyjmując w komis dokonał przywłaszczenia powierzonych jemu na podstawie poszczególnych umów rzeczy w postaci:

- pieca z płytą ceramiczną i ławy marmurowej o łącznej wartości 700 złotych powierzonych przez M. B. zgodnie z umową z dnia 10.09.2012r. i pieniędzy w kwocie 800 zł. z tytułu powierzonych na podstawie tej umowy i sprzedanych rzeczy w postaci lodówki I. i pralki I.

- segmentu z drewna dębowego o wartości 800 złotych powierzonych przez M. J. zgodnie z umową z dnia 15.10.2012r.

- łóżka piętrowe z drewna bukowego o wartości 400 zł. powierzonych przez A. K. zgodnie z umową z dnia 21.12.2012r.

- naczyni szklanych, łóżka jednoosobowego, witryny małej, witryny dużej, ławy z blatem marmurowym, 2 stolików rtv, obrazu z ramą, obrazu podświetlanego, zestawu porcelanowego białego, zestawu obiadowego porcelanowego, trzech telewizorów, wieży T., 2 stolików nocnych, meblościanki koloru brązowego, szafy korytarzowej, stolika kuchennego i krzesła o łącznej wartości 2230 złotych powierzonych przez D. K. zgodnie z umową z dnia 31.01.2013r. i pieniędzy w kwocie 450 zł. z tytułu powierzonych na podstawie tej umowy i sprzedanych rzeczy w postaci piecyka, zestawu kina domowego i obrazu

- regału ściennego drewnianego wiszącego z podświetleniem i alarmu samochodowego o łącznej wartości 60 złotych powierzonych przez B. H. zgodnie z umową z dnia 23.08.2012r.

w ten sposób, że rozporządził nimi jak własnymi nie informując właścicieli o miejscu ich znajdowania się, a wobec żądania zwrotu przedmiotu komisji albo pieniędzy z tytułu sprzedaży odmówił ich wydania przez co działał na szkodę wymienionych osób

Zachowaniem wyżej opisanym oskarżony dopuścił się popełnienia występku z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Odpowiedzialności przewidzianej powołanym przepisem podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przedmiotem sprzeniewierzenia jest mienie ruchome, które zostało **sprawcy powierzone bez prawa rozporządzania** nim jak swoją własnością. W myśl powołanego przepisu odpowiedzialności karną ponosi ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną rzecz ruchomą. Przepis §2 art. 284 k.k. przewiduje typ kwalifikowany występkę z art. 284§1 k.k. Sprzeniewierzenie polega na przeniesieniu władztwa nad rzeczą ruchomą z uprawnionego na sprawcę z zastrzeżeniem jej zwrotu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 lutego 2009 roku, IV KK 3/09, Biul. PK 2009/5/31). Elementem kwalifikującym czyn jest charakter powierzonej rzeczy, którą właściciel powierza w określonym celu. Sprzeniewierzenie rzeczy powierzonej zawiera w sobie dodatkowy element nadużycia przez sprawcę zaufania, jakim obdarzyła go osoba powierzająca mu swoją rzecz ruchomą. Powierzenie nie wymaga szczególnej formy prawnej, jak również precyzyjnego określenia zakresu uprawnień osoby odbierającej powierzoną jej rzecz, istotne jest natomiast to, że sprawca musi być świadomy tego, że powierzenie mu rzeczy nie obejmuje prawa dysponowania rzeczą jak własną.

Okoliczność, że sprawca po rozporządzeniu jak własną powierzonym mieniem np. po wydaniu na swoje potrzeby pieniędzy powierzonych mu na przechowanie, podjął działania zmierzające do odzyskania tego mienia, jak również – że formalnie zobowiązał się do jego zwrotu – nie ma znaczenia dla odpowiedzialności na podstawie art. 284§2 k.k.

Przestępstwo określone w art. 284 § 2 należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (por. wyrok SN z 14 stycznia 2003 r., II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003, nr 7-8, poz. 9). Sprawca musi obejmować świadomością desygnaty wszystkie znamiona typu czynu zabronionego przewidzianego w art. 284 § 2, w tym także fakt, że rzecz została mu powierzona.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony R. Z. swoim zachowaniem, działając czynem ciągłym, wyczerpał znamiona powołanego występkę. Wymieniony prowadził komis mebli, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przyjął od

pokrzywdzonych powołane wyżej ruchomości, co do których obowiązywała go umowa komisju. Nie mógł on rozporządzać dowolnie powierzonymi rzeczami. Wbrew stanowisku wyrażonemu w toku rozprawy, nie sposób było przyjąć, iż oskarżony odmawiając zwrotu przedmiotu komisju czy też wydania pieniędzy z ich sprzedaży realizował warunki umów. Z regulaminu wynikało bowiem, iż po upływie miesiąca oddający w komisję mógł meble wycofać, natomiast po upływie 10 dni po tym terminie naliczana była kara umowna, natomiast 3 miesiące po terminie towar przechodził do dyspozycji komisju. Z zeznań M. B. wynikało, iż rzeczy w komisję oddała 10.09.2012 r., natomiast już na początku października 2012 r. próbowała odzyskać pieniądze ze sprzedaży lodówki i pralki, w dniu 19.11.2012 r. stwierdziła, iż komisję został zlikwidowany, a w grudniu 2012 r. poinformowano ją, że już w listopadzie 2012 r. piec i ława przekazane zostały na przemiał. Żadnego dowodu na to oskarżony nie okazał. M. J. meble oddała w komisję 15.10.2012 r., umowę przedłużyła do 15.12.2012 r., a na koniec grudnia okazało się, że komisję został zlikwidowany, następnie komisję został zamknięty pod adresem kolejnej siedziby i w lutym 2013 r. M. J. stwierdziła, również iż komisję został zamknięty także pod adresem (...). Ani mebli ani pieniędzy nie odzyskała. A. K. również oskarżony nie poinformował o zmianie siedziby, mimo iż termin umowy nie minął. Wymieniony o nowej siedzibie dowiedział się ustalając samodzielnie dopiero w dniu 15.02.2013 r. D. K. w dniu 14.02.2013 r. powinna odebrać pieniądze za sprzedane wyżej wymienione rzeczy, nie mniej jednak oskarżony pieniędzy nie wydał. Pozostałe przekazane do komisju rzeczy odzyskała ale dopiero od właściciela lokalu, nie zaś oskarżonego, któremu w komisję rzeczy przekazała. Również B. H. nie miał świadomości zmiany miejsca znajdowania się oddanych w komisję rzeczy. Wymieniony w okresie marca 2013 r. dowiedział się o miejscu znajdowania się komisju, ale wówczas rzeczy swoich nie odzyskał. Z powyższego wynika, iż oskarżony działając umyślnie, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, a więc w warunkach art. 12 k.k. zawierał kolejne umowy komisju nie mając zamiaru ich realizacji. Już w październiku 2012 r. nie miał on środków aby zwrócić pieniądze ze sprzedaży, nie regulował płatności za lokale, a mimo to rzeczy przyjętych w komisję nie zwrócił, rozporządzając nimi jak własnymi. Oskarżony nie informował klientów, mimo iż taką możliwość miał, o zmianie siedziby komisju. Poprzez odmowę wypłaty pieniędzy bądź brak informacji o miejscu znajdowania się poszczególnych rzeczy dał wyraz, iż rozporządza nimi, wbrew wiedzy właścicieli w sposób dowolny. Tym samym Sąd uznał, iż oskarżony wyczerpał znamiona występkę z art. 284§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Uznając, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd na podstawie art. 284§2 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż względniejsze dla oskarżonego są przepisy obowiązujące w czasie popełnienia czynu. Za tym przemawiała analiza art. 46 k.k., względem zmienionego obecnie charakteru obowiązku naprawienia szkody, art. 63 k.k., nadto Sąd rozważał orzeczenie względem oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co obecnie z uwagi na uprzednią karalność jest wykluczone.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił jego uprzednią karalność. Przy czym miał na względzie, iż był on karany głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wprawdzie oskarżony dopuszczając się powołanego wyżej czynu był karany jednokrotnie i to za czyn z art. 158§1 k.k. Nie mniej jednak w toku prowadzonego postępowania dopuszczał się kolejnych czynów, w tym przeciwko mieniu. Na niekorzyść oskarżonego przemawiały zatem warunki i właściwości osobiste, fakt iż oskarżony powrócił na drogę przestępstwa. Oskarżony działał umyślnie, z rozeznanie, celem łatwego zysku. Swoim zachowaniem dał wyraz lekceważącego stosunku do prawa, wymiaru sprawiedliwości, nadużył zaufania pokrzywdzonych. Sąd uwzględnił również stopień społecznej szkodliwości czynu, wartość szkody, brak starań o jej naprawienie. Jedynie wobec A. K. oskarżony wydał przedmiot komisju, pozostali kompensacji szkody ze strony oskarżonego nie uzyskali. Na korzyść oskarżonego przemawiała jego trudna sytuacja osobista. Oskarżony stara się

prowadzić stabilny tryb życia, pracować. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd baczyl również na prewencyjne jej oddziaływanie zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Analizując zasady odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd między innymi rozważał instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. W tym aspekcie przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Zadaniem bardziej ambitnym jest takie oddziaływanie na postawy skazanego, aby przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uznawał za normy, którymi kieruje się odnośnie do własnego postępowania. Stawiając prognozę kryminologiczną Sąd bierze pod uwagę możliwości oddziaływania na skazanego w okresie próby. Powinien nadto ten okres tak ukształtować, aby nie ograniczać celów kary, które ma ona osiągnąć wobec sprawcy, tylko do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawców celów kary, ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa. (por. teza 14 i 15 do art. 69 k.k. – K. Buchała, A. Zoll, Kodeks Karny – Część ogólna. Komentarz tom. I, Zakamycze 1998)

Uwzględniając wyżej powołane ustalenia i wywody Sąd doszedł do przekonania, iż założenie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego nie jest możliwe. Sąd wymierzając oskarżonemu karę kierował się również obowiązującą polityką karną. Dostrzegając, iż przepisy ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 1.7.2015 r. są dla oskarżonego korzystniejsze, Sąd nie znalazł jednak podstaw aby orzec karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Założenie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego nie jest możliwe. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany sądownie. Wprawdzie dopuszczając się przypisanego czynu karany był jedynie wyrokiem w sprawie VII K 277/04, nie mniej jednak kolejnych przestępstw dopuszczał się już od lutego 2013 r. Wymieniony został skazany kolejnymi wyrokami w sprawach : VI K 356/13, VI K 331/14, IX K 583/14, VI K 148/15. We wszystkich orzeczono wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Żadna kara nie przyniosła pozytywnych rezultatów, oskarżony za każdym razem powraca na drogę przestępstwa, dopuszcza się kolejnych przestępstw. Kary orzekane z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie były dotąd zarządzane, jednak zdaniem Sądu nie jest celowym orzeczenie kolejnej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jest to sprzeczne z obowiązującą polityką karną. Poza tym postawa i sposób życia po popełnieniu kolejnych czynów nie dają powodów, aby skorzystać wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, nawet przy uwzględnieniu dyrektywy pierwszeństwa kar wolnościowych. Oskarżony swoim postępowaniem dowiódł, iż dotychczas stosowane wobec niego sankcje prawno - karne nie przyniosły żadnych rezultatów w zakresie prewencji szczególnej, zatem koniecznym stało się poddanie tegoż oskarżonego procesom resocjalizacyjnym i to w warunkach zamkniętych. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają też względy natury ogólnej, w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd na podstawie art. 46§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz : M. B. kwoty 1500 zł, M. J. kwoty 800 zł, D. K. kwoty 450 zł (wartość rzeczy sprzedanych, za które ni odzyskała pieniędzy), B. H. kwoty 60 zł. A. K. odzyskał łóżko piętrowe. Sąd uznał, iż przepis art. 46§1 k.k. w brzmieniu sprzed 1.7.2015 r. jest dla oskarżonego korzystniejszy albowiem obecnie art. 46§1 k.k. statuuje obowiązek naprawienia szkody jako obowiązek kompensacyjny do którego zastosowanie mają przepisy prawa cywilnego. W dacie zaś popełnienia czynu obowiązek ten miał charakter środka karnego z zastosowaniem dyrektyw wymiaru kary. Środek karny przewidziany w art. 46 kk oprócz funkcji kompensacyjnej pełni także funkcję represyjną, stąd przy jego orzekaniu należy uwzględnić unormowanie art. 4 § 1 kk (wyrok SA w Lublinie z dnia 21.11.2012r. , II AKa 234/12 , Lex 1246772 , OSA 2013/ 7/3-57). W podobnym duchu wypowiedział się SN w wyroku z dnia 23.05.2013 r. , III KK 102/ 13 , Lex 1315620. Stosując reguły intertemporalne zawarte w kk , w szczególności zaś art. 4§1 kk , przy dekodowaniu treści normy prawnej wynikającej z przepisów ustawy poprzednio

obowiązującej należy uwzględnić to rozumienie owych przepisów , jakie przyjmowano powszechnie w orzecznictwie w czasie występowania okoliczności faktycznych będących przedmiotem oceny prawnej .

W przekonaniu Sądu tak wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i spełnia swe cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

O kosztach Sąd orzekł – w zakresie zwolnienia - na podstawie art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż obciążenie oskarżonego opłatą i kosztami sądowymi w całości, z uwagi na jego sytuację majątkową, rodzinną, byłoby dlań zbyt uciążliwe.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska